

ДАНИЕЛ ИВАНОВ
НЯКОЛКО ДУМИ ЗА
РАЗКАЗИТЕ

chitanka.info

Като читател, разгръщайки сборник с разкази, едно от най-любимите ми неща е, когато в края на книгата открия по какъв начин авторът се е вдъхновил за написването им. Вярвам, че това се харесва и на други хора, така че реших да сторя същото. Надявам се в бъдеще този принцип да се превърне в традиция и повечко автори да споделят с читателите си подробности около написването на творбите си. А сега е време да ви разясня предисторията на моите умотворения.

Конче-вихрогонче — Това е първият ми разказ, който някога съм писал. Тъй като обожавам антиутопичните светове, си мислех как ще изглежда един бъдещ край на света, в който България е единственото възможно място, където се развиват действията. Тук заложих на хумор, смесвайки хора от различни нации. Като за дебют си мисля, че резултатът е задоволителен.

Лексикон — Бях обещал на мой колега да сътворя криминален разказ. Сторих го, въпреки че не съм много запознат с криминалния жанр, но с помощта на Сибин Майналовски този разказ придоби съвсем различен облик спрямо първоначалния си вид. Тъй като знаех, че господин Бакалов обожаваше да четете статии за серийни убийци, реших да вмъкна такъв персонаж — все пак разказа го сътворих в негова чест.

Списъкът — Написах го специално за конкурса „По крилете на гарвана“. Не успях да влезе сред финалистите, но вярвам, че е достатъчно хубав, за да привлече вниманието на читателите.

„Проектът Дъга“ — Първоначалната идея за написването му се роди през декември 2015 г. Тогава за пръв път разбрах за инициативата „Истории от някога“. Написах кратък разказ от четири странички по зададената тема и го одобриха за четенето на живо. Чувствах, че разказът не е довършен, но го бях забил в пета глуха да си чака реда за довършване. Едва след като научих за проекта „Мечове във времето“, организиран от колегата Александър Драганов, се реших да довърша този разказ и да го пратя на Сашо. Но някъде из процеса на писане загубих музата и идеята ми за продължение внезапно секна. Дописах само още шест страници, ала разказът пак си остана недовършен. Ето че сега дойде и неговият момент. Това е последната ми написана творба до момента и се надявам, че след като прекъснах писането по

нея и още толкова пъти се опитвах да я завърша, вече е придобила качеството на едно хубаво повествование.

Куфарчето на дявола — Написах го за списание „Дракус“. Благодарение на Явор Цанев разказът влезе в брой 2 за 2016-а година. Иначе идеята ми бе породена от сън, но впоследствие я промених значително.

Психоза — Подготвих го за втория клубен сборник на Horror Writers Club Lazarus, но идеята за създаването му е родена през 2010-а година, когато пишех, но така и не завършвах творбите си поради различни причини.

Клиниката, в която се развива действието, е част от мой недовършен роман (най-вероятно никога няма да го завърша). След като изгубих на два пъти записките по него и сътворих отново половината от текста, то след третото му попиляване се отказах, благодарение на което се роди „Психоза“.

Блатна треска — Тъй като живея в Перник, но работя в София, ми се налага да пътувам всеки ден за работа с влак. След като приключиха с ремонта на Централна гара, в едно от помещенията отвориха оръжеен магазин. Всяка сутрин минавах покрай него и се заглеждах в предлаганата стока. Веднъж си тръгнах по-рано от работа и влязох вътре. Продавачът беше изключително любезен и поприказвахме. Благодарение на разговора ни за различните модели ловни пушки и карабини се роди този разказ. Помислих си за един по-нестандартен лов и го създадох.

В пръстга — В последно време доста често попадам на разкази и филми за хора, които са погребани живи. Много исках да изразя и своето мнение по въпроса, обаче си мислех, че темата е изчерпана. В крайна сметка, докато проучвах отровата „тетродоксин“ за един друг проект, ми хрумна по-нестандартна идея, в която да вметна въпросната отрова. Чрез тази колаборация се появи разказът, който се превърна в един от любимите ми.

Сблъсък в Амазония — В интерес на истината това е първата ми новела, и засега единствена. Писах я с огромно удоволствие и успех да ѝ придам завършен вид за по-малко от месец. Най-голяма заслуга за появяването ѝ на бял свят имат двамата ми синове, които обожават страшните истории. Разбира се, когато им разказвам приказки за лека нощ, те винаги са леко мрачни, но не достатъчно, за

да ги уплаша. Така една вечер, когато им разказвах поредната страховита история, където те винаги са главни действащи лица, се родиха образите на зомбитата (не и без помощта на играта „Left 4 Dead 2“). И тъй като не желаех да създам поредния безличен зомби апокалипсис, реших да сътворя съвсем различни от обичайните уроди, в изолирано от света място, където героите ми да се чувстват безпомощни. Мисля, че се получи желаният ефект. Също много ми повлия и първият филм за „Хищникът“.

P. S.

Надявам се този малък разбор да ви е допаднал и в бъдеще литературата да ни срещне отново.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.